

Przystanek historia

<https://przystanekhistoria.pl/pa2/tematy/lotnictwo/93404,Jan-Bernard-Rejecki-ofiara-Katynia.html>

BIOGRAM / BIOGRAFIA

Jan Bernard Rejecki - ofiara Katynia

OKRES HISTORYCZNY

(1939-1945) II wojna światowa

Autor: MAREK JOŃCZYK 07.04.2021

Każda rocznica Zbrodni Katyńskiej skłania do głębokiej refleksji nad jej przyczynami, przebiegiem i konsekwencjami. Ofiarą katyńskiego ludobójstwa padło wszak co najmniej 21 857 polskich obywateli.

Duży odsetek wśród ofiar zbrodni, bo aż 11% zamordowanych, stanowiły osoby związane w przedwojennym województwie kieleckim. Odnajdujemy pośród nich szeroko pojętą elitę społeczną: oficerów Wojska Polskiego, policjantów, urzędników, nauczycieli, inżynierów, lekarzy, ziemian, prawników, leśników, techników, kupców i przedsiębiorców, artystów, duchownych różnych wyznań, farmaceutów i dziennikarzy. Inteligencję, która kreowała ówczesną rzeczywistość i decydowała o jakości polskiego społeczeństwa. Tragizm zwiększa fakt, że w zdecydowanej większości byli to ludzie w młodym i średnim wieku. Mimo to, niemal wszyscy z nich mogli się poszczycić dużymi osiągnięciami zawodowymi i równie wysokimi umiejętnościami i ambicjami. Ich wiedza i potencjał mogły długimi latami służyć rozwijającej się po okresie zaborów II Rzeczypospolitej Polskiej. Niestety, rozkazem przywódców Związku Sowieckiego zostali skazani na śmierć. Podczas analiz związanych ze Zbrodnią Katyńską, często koncentrujemy się na liczbach, statystykach czy stronie technicznej zbrodni. Umyka natomiast element ludzki – wykształcenie zamordowanych, ich osiągnięcia zawodowe, zainteresowania, życie rodzinne, uczucia, horyzonty czy plany na przyszłość. Warto więc przyjrzeć się bliżej jednej z ofiar mordu - oficerowi WP z Końskich, pilotowi i miłośnikowi lotnictwa oraz znakomitemu sportowcowi, Janowi Bernardowi Rejeckiemu.

Jan Bernard Rejecki (1912-1940)

Miłośnik lotnictwa i sportu

Urodził się 20 sierpnia 1912 r. w Końskich. Był synem Bolesława i Natalii z Majewskich. Uczęszczał do Państwowego Gimnazjum im. św. Stanisława Kostki w Końskich. Tam też złożył egzamin maturalny w 1934 r. Od wczesnego dzieciństwa wykazywał szczególne zamiłowanie do lotnictwa i sportu. W okresie gimnazjalnym zajmował się modelarstwem, a następnie działał w Kole Szybowcowym. W uznaniu zasług położonych na rzecz lotnictwa został w maju 1933 r. wyróżniony Odznaką Honorową – Krzyżem Brązowym Ligi Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej, nadaną przez Zarząd Główny LOPiP w Warszawie. Latem tego samego roku, zaczął

realizować swoje wielkie marzenie, jakim było latanie. Odbył kurs w Szkole Szybowcowej w Polichnie k. Chęcin. Szkolenie ukończył w sierpniu 1933 r. , uzyskując dyplom pilota szybowcowego kat. „B” z uprawnieniami instruktora I stopnia. Odtąd rozpoczął też pracę wychowawczo-szkoleniową, jako instruktor na szybowisku w Baryczy k. Końskich. Swoich zainteresowań nie ograniczał do lotnictwa. Był aktywnym harcerzem oraz redaktorem pisma szkolnego „Młoda myśl”. Pełnił również odpowiedzialną i świadcząca o dużym autorytecie tak grona pedagogicznego jak i rówieśników, zastępcy przewodniczącego Samorządu Szkolnego.

**Zimowe lekkoatletyczne
mistrzostwa Polski w Przemyślu.**

Lekkoatleci z AZS Poznań.

Widocznymi: Paweł Schmidt, Marian

Hoffmann, Tadeusz Popek,

Władysław Klemczak, Turoń,

Jerzy Sokołowski, Karol

Hoffmann, Jan Rejecki, Kaszubski

przeglądają tygodnik sportowy

Raz DwaTrzy - luty 1937 r. Fot.

NAC

**Mistrzostwa Polski w
dziesięcioboju w Łodzi.**

Zawodnicy. Stoją od lewej: Farny,

Witold Gerutto, Tadeusz Hanke.

Klęczą: Jan Rejecki, Józef Dyka,

Hartman - wrzesień 1937 r. Fot.

NAC

Podporucznik pilot i mistrz lekkoatletyki

Po złożeniu egzaminu maturalnego w 1934 r., przeszedł szkolenie wojskowe w Łodzi, a w roku następnym został na własną prośbę skierowany na szkolenie do Szkoły Podchorążych Rezerwy Lotnictwa w Dęblinie. W 1936 r. ukończył ją w stopniu kaprała podchorążego rezerwy pilota. W styczniu 1937 r. zdobył szlify oficerskie. Mianowany został do stopnia podporucznika, pilota WP. W okresie nauki oraz służby wojskowej często startował w zawodach sportowych. Jego wielką miłością była lekkoatletyka. Uprawiał biegi, skok w dal oraz skok o tyczce. Na zawodach uczniowskich oraz wojskowych zdobywał wiele medali, dyplomów i wyróżnień. Rozwijając swoje zainteresowania, po ukończeniu szkolenia wojskowego w 1936 r., rozpoczął naukę w Studium Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Poznańskiego. Naukę i teorię łączył z aktywnym uczestnictwem w zawodach sportowych, wykazując się dużymi osiągnięciami. Był m.in. halowym mistrzem Polski w skoku w dal oraz w 1937 r. wicemistrzem w biegu sztafetowym. Ogółem w różnych zawodach sportowych rangi krajowej zdobył 7 złotych medali oraz 12 dyplomów za zajęcie pierwszego miejsca. W 1939 r. ukończył studia i odbył ćwiczenia wojskowe. W przededniu II wojny światowej, 1 lipca 1939 r. rozpoczął pracę na stanowisku referenta Wychowania Fizycznego w 3 Pułku Lotniczym w Poznaniu-Ławicy. Przed agresją niemiecką na Polskę, został zmobilizowany do tegoż pułku.

W bitwie nad Bzurą i w sowieckiej niewoli

W wojnie obronnej Polski, we wrześniu 1939 r. brał udział w bitwie nad Bzurą. Latał bojowo w składzie 33 Eskadry Obserwacyjnej, pilotując samoloty RWD-14 „Czapla”, należące do lotnictwa Armii „Poznań”. Z rozkazu dowództwa 16 września 1939 r. odleciał z „kotła” nad Bzurą, lądując przymusowo z powodu braku paliwa w rejonie Lublina. Po 17 września i wkroczeniu Sowietów do Polski, kontynuując marsz ku granicy węgierskiej w rejonie Kowla na Wołyniu, został aresztowany przez NKWD. Wraz z tysiącami innych polskich oficerów, został osadzony w jenieckim obozie specjalnym NKWD w Kozielsku. Przesłał stamtąd karty pocztowe i listy do rodziny oraz do narzeczonej Anny Dołnerówny. W ostatnim z nich czytamy:

Najdroższa Haneczko!

Kartka ta jest już trzecią z rzędu wiadomością ode mnie do kraju. Pierwszą wiadomość wysłałem do Ciebie 25 listop.[ada] r.[oku] ub.[iegłego] bez odpowiedzi. Następnie wysłałem kartkę do Końskich 15 stycznia [1940], też bez skutku. Ta kartka będzie ostatnią do Poznania, o ile naturalnie nie otrzymam od Ciebie

odpowiedzi. W przeciwnym razie będę Cię szukał pod innym adresem. Jeżeli jednak tych kilka słów dotrze do Ciebie – to odpisz mi również na pocztówce – a pisz tak rzadko, jak kiedyś, kiedy byłem na szybowisku. U mnie wszystko po staremu. Zima tylko daje się trochę we znaki. Myślę jednak, że przetrzymam to wszystko. W chwili kiedy ta kartka dotrze do Ciebie, u nas będzie już wiosna, niech ci ona przypomni, że żyję stale myślami o Tobie, Matce i o Poznaniu. Bądź spokojna i zawsze najlepszym nadziei.

Twój Janek

Była to ostatnia wiadomość przesłana z obozu. Jan Bernard Rejecki został zamordowany i pogrzebany w Lesie Katyńskim koło Smoleńska. Jego nazwisko figuruje na liście wywozowej jeńców obozu kozielskiego nr 036/3 z dnia 16 kwietnia 1940 r., pod pozycją nr 57. Podczas ekshumacji zbiorowych mogił w Katyniu w 1943 r., dokonanych przez Międzynarodową Komisję Lekarską, zwłoki Jana Rejeckiego zostały zidentyfikowane i zarejestrowane pod numerem AM 3694. Jego osoba jest upamiętniona na Polskim Cmentarzu Wojennym w Katyniu. Symboliczny grób z urną zawierającą ziemię z Katynia znajduje się również na cmentarzu w Końskich. W uznaniu zasług dla Polski, decyzją Ministra Obrony Narodowej RP z 5 października 2007 r., Jan Bernard Rejecki został pośmiertnie awansowany na stopień porucznika Wojska Polskiego.

Upamiętnienie Jana Bernarda Rejeckiego na Polskim Cmentarzu Wojennym w Katyniu

COFNIJ SIĘ